

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50. — EXTRANGER, 2'50.

La verdadera opinión del poble de Barcelona

—¡No volém que la nostra bandera s' arrossegui més pel fanch de la insensatés y la intolerancia! Nosaltres la recullim y nostras mans la enlayrán, honrada y pura. ¡Visca la Unió Republicana!

ULLADA POLITICA

TANCADA las Cortes, la política dorm. No dormen emperó els cap-dansers de la farandola lliberal dinástica, per més que alguns somian deserts. Opinan alguns que s'han de obrir las Cortes el dia 21 qu' es el senyalat: altres creuen que fora millor tenirlas closes indefinidament. El gueto Vega de Armijo els vol ferrats, y un dia diu que reunirà els primates del partit, y l'endemà que 'ls consultarà de un á un perquè li diguin ab tota franquesa si l'apoyarán. En Canalejas no pert la esperança de constituir situació, y en Montero Ríos sent nostalgias de ocupar de nou el poder, prometent que si li donan ho farà anar tot com una seda.

Per lo que toca á n' en Navarrotreverter s' ha compromés á tirar endavant el projecte de la substitució dels consums, si li prometen fer passar els monopolis dels quals se promet tan dolces felicitats. Per lo que atany á n' en Weyler, está fet un ánima en pena ab la ditxosa qüestió de las Capitanías generals, passant per excluirse ell y concedirlas á n' en Polavieja y al Azcárraga, y s' ho ha pres ab tal empenyo que fins se li atribuí el propósit de recabar la firma del rey á espaldas del Consell de Ministres; pero com aixó hauria produhit una crisi y ell no vol serne responsable, s' assegura que esperarà á ferho, en el precís moment en que 'l govern estigui á punt de caure. Y per lo que respecta á n' en Romanones ja 'l tenim embrancat en la fatlera de proceder preventivament contra l' anarquisme, pero no ab una ley especial, sino ab una reforma del Códich penal en tota regla. Ja veurán com en tot aixó qui pendrà mal serán els drets democrátichs consignats en la Constitució del Estat. Aixís procedeixen sempre 'ls liberals... dinástichs.

El poble ha revelat l'entusiasme que sent pels consums, armant bullangas en distintas poblacions de la Península. En alguns punts han sigut ofegadas ab sanch; en altres ha bastat l'amenassa de una dura repressió. Els arrendataris del impost están d' enhorabona. Tenint las espantilas ben guardadas podran apretar de ferm.

La campanya anti-clerical s' ha avivat, celebrant meetings imponents en algunas ciutats, com Valladolid, Castelló de la Plana, Tarragona y Lleyda pera no citarne d' altres.

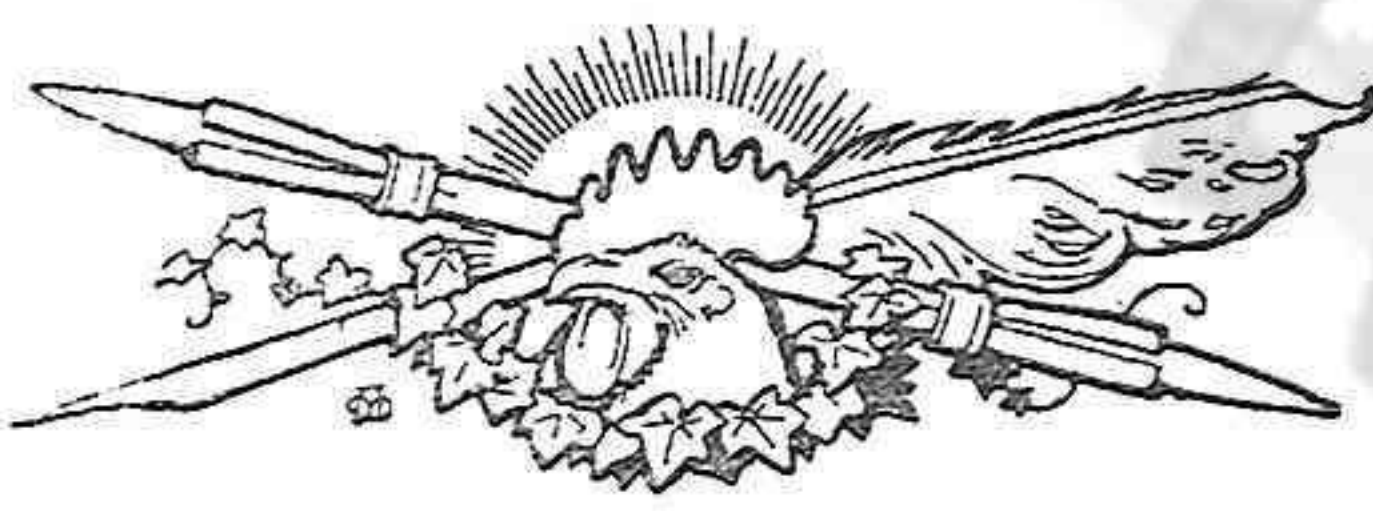
A Madrid el día de Reys s' efectuá una demostració molt significativa: més de deu mil personas desfilaron pel Consulat de Fransa, deixanthi targeta, al objecte de felicitar al govern de la República per la bona feyna laica qu' está efectuant. Entre 'ls que prengueren part en la manifestació fou notat el general Bernal, que s' hi presentá de uniforme y acompanyat dels seus ajudants.

Aquestas tendencias claras y manifestas de l' opinió liberal contrastan ab la conducta desatentada dels governants, encenegats en las miserias de la política menuda, entregats en cos y ánima á las rivalitats personals, y tan cegos que ni l' ocasió de salvarse saben aprofitar. Si 's decidissen resoltament á resoldre 'l problema clerical, no ab una Lley de Asociacions com la que tenen pendent y que amensasa més á las societats civils que á las corporacions religioses, sino ab midas francas y menos equívocas, com algunas de las que s' han adoptat á Fransa, es indubtable que alzarían una gran corrent de opinió y adquiririan una forsa de que avuy careixen.

Pero no ho volen fer aixís, y 'ls clericals se 'n aprofitan, exagerant las sevas queixas y treballant pera concentrarse, ab l' idea de prestar la seva forsa á n' en Maura, cada día més reaccionari.

De manera que avuy els liberals treballan decididament en pró de la reacció.

PEP BULLANGA

Revolució y gatzara

No's pot, en justicia, culpar á don Nicolau Salmerón de que haja faltat á la seva paraula. Desde que li fou conferida la jefatura de la Unió republicana fins avuy, ha vingut dihent lo mateix: «No 'm sortirà de la legalitat, no 'm sublevaré més que una sola vegada.»

No ha dit may quan, ni se li pot exigir que ho digui, á qui, com ell, possehit la confiança dels republicans, té ab ella la responsabilitat de la direcció del partit, y en certa manera de la sort de la nació espanyola.

Els impacients, molts dels quals no tenen la idea revolucionaria en el cor, ni en la conciencia, sino en la llengua, no podran avenirse ab la serenitat del home eminent que pesa y medeix las circumstancias avants de pendre una resolució tan grave com ho fora la de llansar al partit republicá á una lluyta violenta, pera 'l bon éxit de la qual no conta avuy ab els elements indispensables. Si 'l Sr. Salmerón sigues un polítich adotzenat y necessités crearse, sense reparar en medis, la popularitat y 'l prestigi que li han valgut una llarga vida de honor y consecüencia, podria donar el crit de: «Las armas! Llavoras contarían quants de aquests revolucionaris que

avuy el censuran el secundarian. Pero fins admetent que siguessin en un número considerable y en la plena seguretat de que 'l moviment fracassaria ¿que no li dirían llavoras ells mateixos y l' opinió pública en general, per haver procedit com un insensat, causant víctimas inútils y allunyant més y més 'l hora de la definitiva redempció?

«La Revolució... No es la Revolució un cop de forsa: un cop de forsa no es més que un medi revolucionari, y aixó encare no sempre. Aquí están pera demostrarho algunas Repúblicas americanas, ahont tot sovint els bandos polítichs enconats arriban á las mans, y lo de dalt se 'n va á baix y lo de baix á dalt, sense que 'l país ne obtingui de aquests capgirells altres resultats que la perpetuació de la seva desventura. En cambi en aquellas altras Repúblicas ahont la pau impera—per exemple, á l' Argentina—el progrés se realisa, y el progrés en marxa es la Revolució viva y feconda.»

Aquí á Espanya subsisteix encare en una part del poble el fals concepte revolucionari; la creencia de que bastan una sorpresa y un cop de forsa per assegurar la ditxa de la nació. Desde l' any 74 se vé preconisant aquest método, que no pogué tenir efectivitat, ni quan el prengué pel seu compte un jefe revolucionari de tanta empenya y tenacitat com en Ruiz Zorrilla, que contava dintre del exercit ab elements valiosíssims. L' ilustre desterrat de París fracassá en todas las sevas tentativas. No pogué realisar la Revolució ab que somniava; pero en cambi conseguí que s' establís á Espanya el sufragi universal, que ben manejat es un arma revolucionaria de primera forsa.

Altra sería la sort d' Espanya, si 'l partit republicá desde 'ls primers moments l' hagués acullida ab entusiasme, per esgrimirla ab constancia contra las oligarquias, el caciquisme y 'l régimen. De segur que 'ls desastres del 98 haurían trobat una massa de opinió prou formidable per imposarse. Llavoras la Revolució, ó sigui 'l cambi de régimen, se hauria realisat en un dia, tal com va succehir á Fransa, quan la débacle de Sedán.

Cal que meditin sobre aquest particular els homes sincerament revolucionaris. Del any 74 del passat sigle al any 7 del corrent, n' hi van 33, que han sigut de llastimosa impotencia, sols per no haver sapigut situarse el partit republicá en el veritable camí de la Revolució, que no es el dels crits y 'l de las amenassas, ni 'l dels desitjos quimerichs, ni 'l dels histerismes, y molt menos el de la divisió y de la indisciplina permanents.

El verdader camí 'l vé senyalant y recorrent l' insigne Salmerón, á partir de l' Assamblea de 25 de mars de 1903: es el de la unió, millor que unió unitat de acció: es el de la serenitat, es el de la constancia, es, sobre tot, el de la disciplina.

No hi ha avuy á Espanya un home que representi ab més autoritat la protesta anti-monárquica que D. Nicolau Salmerón. Els seus atachs al régimen s' han fet célebres per lo formidables. No hi ha tampoch un home públich més radical qu' ell: en política, en sociología, en emancipació de la conciencia, ningú arriba al extrém qu' en Salmerón preconisa, y no per alardejar de anar més enllá que 'ls altres, sino per mandat de la seva conciencia y dictat del seu pensament.

Y fins en l' acció es més revolucionari que 'ls que alardejan de serho, desde 'l punt que treballa ab afany pera crear una conciencia colectiva, forta y vigorosa, ab incorporació de todas las classes socials, que reconeixen las deficiencias del régimen caduch y dels seus servidors, reaccionis, 's solidarisi, y acabi per imposar sobre 'ls que detentan el poder, la voluntat soberana de la nació.

En aquest sentit ha alcansat no pocas victorias revolucionarias. A Barcelona, per exemple, ahont s' ha acabat definitivament ab el caciquisme, y ahont l' acció del abusu poder central, s' estrella casi sempre en l' actitud independent del poble ¿no s' ha realisat per ventura un principi de Revolució?

Comparis el present estat ab el que tenia Catalunya entera en lo més fort de las conspiracions revolucionarias. Se conspirava intilment y 'l caciquisme en tant era amo absolut de la regió. Nosaltres recordarem sempre ab repugnancia qu' en molts pobles importants de la provincia de Barcelona, els republicans se veyan obligats á ser satelits de 'n Planas y Casals pera no perdre la preponderancia dintre de sos respectius municipis. Todas las sevas aspiracions polítichs se concentravan á la sombra del campanar del poble. El Sr. Planas y Casals els deixava ser regidors, ab tal qu' ells se prestessin á permetrell arrambar ab tots els diputats que necessitava.

L' haver acabat ab aquestas ignominias ¿no es per ventura una gran labor revolucionaria?

Pecan, donchs, de injustos els que censuran á Salmerón; y pecan de insensats els qu' en nom de una Revolució sols de boquilla y de un radicalisme ful pertorban la sana, la profitosa política qu' en Salmerón practica ab tan notable acort.

Una cosa es la Revolució, obra pacient y tenés de la voluntat regida per la inteligencia, y una cosa molt distinta es el xivarri y la gatzara. Preferir lo últim á lo primer, es deixar l' or de lley, pel llautó.

Y 'ls obcecats que de bona fé demanan comptes á n' en Salmerón perquè no realisa immediatament un cop de forsa, deuria demanarlos ab preferencia á certs polítichs insincers que 'ls encalabrenan pera millor explotarlos. Aquests no fan ni farán may la Revolució, que anuncian sempre á só de bombo y platerets; serían, pel contrari, si el poble 'ls escoltés, el gran obstacle oposat á l' acció revolucionaria.

Si 'l poble 'ls escoltés—dihem—que no 'ls escoltará sempre, sobre tot si adverteix d' ahont venen y ahont van, y 's convens á la fi que, més que polítichs, son mercaders de la política, nous Geronis Paturotes en busca de una posició social.

P. K.

EL DESLINDE

LA marxa del partit de Unió Republicana de Barcelona entregat als capritxos y á las conveniencias de un home, no podia ja continuar. Desconeguda la autoritat del ilustre jefe y dels organismes superiors; traduhintse aquest desconeixement ab las més despreciables grosserías; haventse erigit en sistema las amenassas y las violencias contra 'ls adictes incondicionals al Sr. Salmerón y al moviment de Solidaritat, fins al extrém de no haver sigut possible la celebració de la Junta Provincial, era ja hora de partir camps.

Comprententho aixís els elements amants de que 'l partit de Unió republicana sigui lo que ha de ser, aixó es: una comunió seria, reflexiva, tant radical com se vulgui, pero ordenada y respectuosa del dret agé, y sobre tot adicta als fins que la Unió republicana persegueix y á la personalitat eminent que de una manera tan digna 'ls simbolisa, prengueren l' acort de constituhirse en Junta Municipal.

Assistiren á la reunió ó hi estigueren representats: D. Eusebi Corominas per La Publicidad; don J. Roca y Roca per LA CAMPANA DE GRACIA; D. E. Layret per Aurora; D. F. Rosselló per La Protesta catalana y D. V. Cusó per El amigo del Pueblo.—Els següents regidors: D. Albert Bastardas; D. F. Layret; D. A. Marsá; D. J. Borrell y Sol; D. Guillem López; D. A. Fargas; D. F. Esteve y D. Pere Badía.—Els representants del Centres que van á continuaació: D. R. Gironés, per l' Associació de repatriats afectes á la Unió Republicana; D. J. Alvarez, per el Centre republicá autonomista gracienc; D. Lluís Companys, per la Escolar republicana autonomista; don J. Baró, per la Fraternalitat republicana del districte nové; D. L. Miró, per la Joventut republicana autonomista; D. Manuel Martín, per el Centre de Unió republicana del districte séptim; D. V. Cusó, per l' Ateneo republicá del districte séptim; D. M. Renté, per el Centre de Unió republicana del carrer de Guardia; don M. Brunet, per el Centre familiar republicá de Sant Martí; D. R. Bargalló, per el Centre republicá autonomista de Sant Gervasi; D. J. Sansó, per el Centre republicá de Valldaroca; D. F. Huguet, per el Centre republicá de la Dreta del Eixanar; D. M. Puig Galcerán, per la Societat económica radical socialista y don Emeteri Palma, per Fraternalitat republicana de Hostafranchs.—Y per últim els representants de juntas de districte: D. F. Rogé del tercer, D. B. Jardí del sisé, y D. F. Roig del séptim.

Se nomená una comissió executiva encarregada de redactar un Mensatge á la Junta nacional, exposantli la situació del partit de Unió republicana á Barcelona y sollicitant un acort que acabi ab l' anormalitat. Y s' invitá á enviar l' adhessió á la Junta, á tots els Centres y entitats qu' estiguen conformes ab l' orientació marcada per D. Nicolau Salmerón y ab la política de Solidaritat que la Junta representa.

El pas está donat y sobre terreno ferm. La Junta Municipal recentment constituída no representa una dissidencia, ni molt menos una rebeldia, sino un adressament del rumbo desatentat, que desde principis del any anterior s' havia imprés al partit. Els dissidents son els qu' en lloch de política de ideas y de armonia fan política de personalisme y de discordia: els rebeldes son els que han injuriat á n' en Salmerón, son els que ab las sevas intemperancias y violencias, no contents ab sembrar el desconcert en las filas republicanas, han escarnit y trepitjat els principis democrátichs; son els qu' en lloch de atraure, repeleixen; son els que haurían acabat per convertir á un partit numerós y honrat, esperansa de la patria, en una pandilla abominable.

La Junta municipal recentment constituída representa dintre del partit republicá una depuració que s' havia fet de tot punt necessaria, y respón ademés á las exigencias imperiosas de una política nova, que pera tenir eficacia, ha de ser amplosima, generosa, atractiva, connaturalisante en tot y per tot ab el sentiment públich, ab aqueix sentiment que de una manera tan ostensible s' ha posat de manifest últimament en la terra catalana.

Apoyada en l' adhesió incondicional á n' en Salmerón qu' es un gran prestigi nacional, y en el moviment de Solidaritat qu' es una forsa incontrastable, la Junta municipal recentment constituída, dintre de la qual tenen digna y armonica representació tots els matisos del partit, desde 'ls més radicals als més conservadors, se pot riure de las convulsions dels alborotadors, que quant més se mouguin en sentit epiléptic y rabiós més hi han de perdre.

Barcelona judicará y pronunciará 'l seu fallo. En las primeras eleccions generals que se celebren quedará ben determinat si está ab la Junta ó contra la Junta, la majoria del partit republicá barceloní.

J.

LA REVOLUCIÓN A FRANSA

DE un hermós article de Clovis Hugues, escriptor eminentment revolucionari, traduhim els següents párrafos:

«La Fransa va ahont avuy van tots els pobles: al desarmament, á la pau, á la gran concordia humana. Aixó no vol dir que ella mateixa hagués de presentar el coll si algú tractés de degollarla, ni que no hagués de defendre 'l seu territori si 's vejés novament amenassada. Vol dir, sí, que ha renunciat al esperit de conquista, que ja no creu ab els llorers regats ab sanch, y que ja no está disposada á doblegarse sota 'l jou de un soldat que l' arrastraria palpitant de un camp de batalla á l' altre per l' única satisfacció de ses monstruosas ambicions. En vint anys ha cambiat radicalment.»

«S' ha fet una Revolució... y que espléndida! Una Revolució sense barricadas, sense disparar un tiro. L' exercit revolucionari mireulo representat pels noys encorvats sobre 'ls llibres en las escuelas. El suau remor dels fulls al girarse es 'l únic que s' ha sentit, y en aquest remor, casi imperceptible, han anat brollant las generacions novas. ¿Que probin ara

de ferlas recular! ¡Oh, impossible! Estiman á la Fransa; pero sense separarla de la humanitat. S' inclinan davant del geni, pero ab la condició precisa de que sigui bó y de que sigui just.»

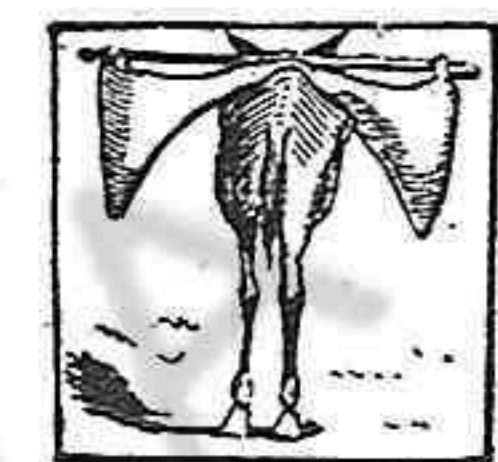
«¿Qué cegos els que vivint en mitj de aquesta Revolució, encare no la veuen! ¿Qué obcecats els que veientla la condemnan! De segur que vindria la fi del món si las novas generacions s' ataquessin en els errors del passat!»

«El príncep Napoleón preguntava un día á Proudhon:—Sapiguém, al últim, quina es la República ab que vos somnieu.»

«—Somnio—respongué 'l gran demoleedor—ab una República que 'm fusellés á mí com á reaccionari.»

«La que avuy tenim no fusella á ningú, ni als socialistas, ni als reaccionaris, y molt lluny estém de condemnarla; molt al contrari. Pero si ella triomfa únicament per la llibertat, sense recorre á la violencia, contra 'ls seus enemichs ¿per qué aquests voldrían veure's elevar dalt del pinácul als antichs apóstols del odi y de la violencia?»

CLOVIS HUGUES

OTA la tirria dels elements lerrouxistas se desencadena avuy contra 'ls regidors que s' han declarat partidaris de la Solidaritat catalana y de la política de n' Salmerón. No 'ls hi poden perdonar que siguin homes de conciencia. Y 's creuen autorisats pera demanarlos que dimissin, porque, diuen, que si se suman ab els catalanistas, la majoria del Ajuntament se tornarà minoria.

«Fins ara no se 'n han donat de que la majoria s' havia tornat minoria? ¡No 'n fa poch de temps que 'ls lerrouxistas venen sufrint en la corporació municipal, derrota darrera de derrota, y Barcelona en massa ho aplaudeix!»

Es menester desvanéixer algunas confusions. El partit lerrouxista es el partit lerrouxista, que no es lo mateix que 'l partit de Unió republicana. Lluny de ser una base de armonia es un ferment de discordia y disolució.

Per lo tant els regidors que divorciantse dels lerrouxistas, s' han prestat á integrar la Junta municipal de Unió republicana, no s' han mogut de la comunió de que sempre han format part. Son els lerrouxistas els que ab las sevas intemperancias y rebeldias se 'n han excluhit.

Per lo demés, els regidors solidaris seguirán fent en el Consistori lo que han fet sempre.

Prescindir de las imposicions de aquell que va dir un día:—«Tiro' las muletas. Quiero gobernar.» Fer cas omís d' ell, com si no existís.

Y anteposar á tots els interessos el de la ciutat de Barcelona, que aquesta es, després de tot, la millor manera de crear una prestigiosa opinió republicana.

Dos meetings anticlericals que han revestit verdadera importancia s' han donat aquests últims días, l' un á Tarragona y l' altre á Lleyda.

En els dos hi han pres part els diputats de la minoria republicana Srs. Nongués y Rodrigo Soriano.

De pas pera Madrid dimecres tinguérem el gust de saludarlos, havent honrat la nostra redacció ab la seva visita.

El Sr. Soriano, que s' trobava de pas á Barcelona, dimecres á la tarde, al dirigir-se al Casino del carrer de Guardia, en companyia del diputat Sr. Nongués, y dels Srs. Corominas, Medina y Redón, sigué agredit en el carrer Nou de la Rambla, pel germá del director de un asquerós libelo que s' publica á Barcelona. L' agressor l' atacá traïdorament per darrera ab un bastó, rossantli 'l sombrero y la espantilla, sense inferirli cap llesió. El Sr. Medina s' apresurá á subjectarlo, y entre la reprobació unánim dels transeunts, sigué entregat á la policia y conduhit en un carruatje al cuartelillo del carrer de Montserrat.

Sembla que ja es hora de que Barcelona s' resolgui á acabar ab els desmans de una kábila rifenya, que l' avergonyeix ab la seva sola presència.

«¿Qu' hermós el moviment socialista de Alemania! Fort porque es inteligent, y seré porque es fort, y está admirablement organísat, en vigílias de las novas eleccions á que ha donat lloch la disolució de la Cámara se prepara pera pendre la revenja, y es segur, seguríssim que la pendrà.»

Ja 'l seu jefe Bebel anuncia que 'ls socialistas guanyarán 20 nous puestos en el Reichstag.

Vels'hi aquí una cosa qu' en Bebel la pot dir, y en cambi l' Emperador ab tot y ser l' amo, per lo que atany als seus partidaris, no podria assegurarla.

Aixó vol dir que 'ls poders histórichs van cedint á l' empenya cada día més vigorosa de las novas ideas.

Els socialistas alemanys tenen un ideal, y un método y una disciplina pera ferlo triomfar.

En lloch de parlar de Revolució l' están fent.

A La Veu de Catalunya sembla que li sab greu que una bona part dels elements regionalistas s' hajan declarat republicans. Se li figura que dihent cada hñ, ab franquesa, lo qu' es y lo que pensa, s' enverará el moviment de Catalunya.

No opiném nosaltres de la mateixa manera. Els equívocs á res conduheixen com no sigui á la perturbació y á la impotencia. La claretat es llum, y per avensar ab seguretat, sempre val més ferho ab llum que á las foscas y á las palpentas.

Diuemje va celebrarse en el Teatro Condal un

meeting pera posar de relleu els horrors del règimen celular.

Un detall: el cartell anunciador del acte signé denunciatiu i defingut l'individu encarregat de recullir les de la impremta, el qual el dilluns fou posat en llibertat.

Un altre detall: al anar a fer us de la paraula un orador senyalat en l'índice lerronxista, alguns concurrents tractaren de armar bronquina. Però als crits de «Afora 'ls borratxos de la Casa del Poble», sigueren expulsats del local.

L'amnistia aprovada per las Corts l'últim dia d'any, tardà uns quants dies a aparèixer en la *Gaceta*. Y després de aparecscuda, n'ha tardat alguns més a tenir aplicació.

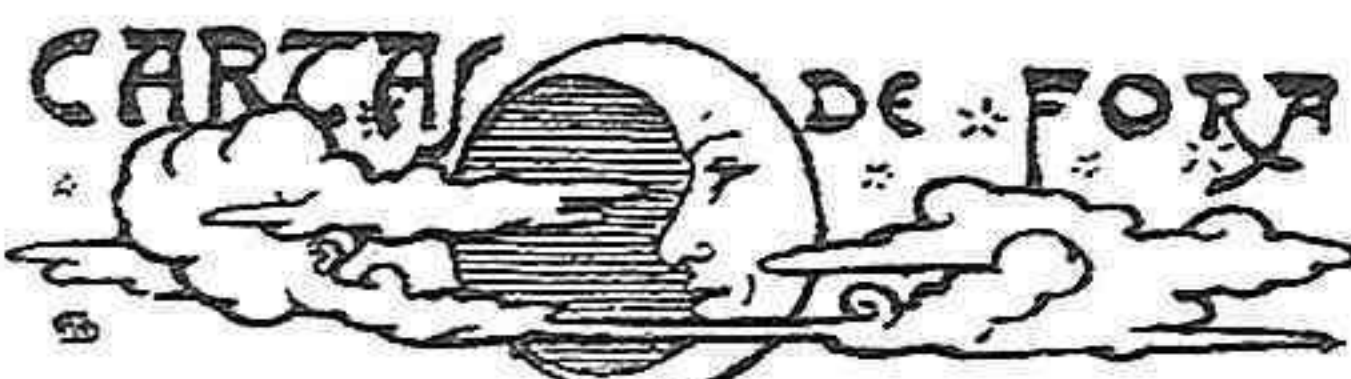
Lley regatejada avants i després de aprobarse, implica una mesquinesa de sentiments, que retrata de cos enter a l'actual situació política.

Vels'hi aquí una gracia que poch ha tingut de graciosa, y que ben mirat no obliga a res, ni a la gratitud.

Son a milers y milers las fincas embargadas per la Hisenda, per falta de pago de las contribuciones. ¿Quin producte 'n treu l'Hisenda? Consultém els pressupostos: «Productos en administracion de las fincas en secuestro: pesetas 1,000.

Ja ho veuen: per doscents malehits duros annals, se tira a milers y milers de familias a la miseria, l'Estat no té entranyas. Ni entranyas, ni enteniment.

El Centre Republicà autonomista gracienc se disposa a celebrar el *Lunch de l'Amnistia*, en honor dels presos y encausats, compresos en aquella lley. L'acte, que tindrà efecte en la platea del espayós Teatro Modern, Travessera, 8, Gracia, promet revestir una gran importancia a jutjar per las moltes adhesions que aquella entitat porta rebudas.

TARRAGONA, 30 de desembre

Segueixen en el Centre Federal las conferencias iniciadas per aquesta entitat política. El dia 15 va donar la segona l'entusiasta jove En A. Ribres Llagostera, qui va parlar de *Doctrina Federal* explicant alguns dels punts del programa federal y essent molt aplaudit al acabar la seva tasca. Anit va donar la tercera conferencia l'illustrat mestre de la nostra Escola laica D. J. Brú Ferrer, desenvolupant el tema *Conflictes entre la Raó y el Dogma*, posant de relleu varis conflictes que's presenten al llegir o estudiar els miracles de que 'ns parla l'Historia Sagrada. El Sr. Brú va ser aplaudidíssim al terminar son hermós discurs ab el que vá demostrar coneixer ben a fons lo tractat.

TARRAGONA, 6 de janer

Aquest matí s'ha celebrat en aquesta ciutat un mitin anti-clerical, organitzat pels elements avansats. La sala de la societat «Centre Català» hont s'ha celebrat l'acte estava plena de gom a gom, lo que ha demostrat la nulitat dels traballs dels clericals pera destorbar l'acte de referenda.

Han parlat els Srs. Magriñá (A.), Diez Rosell, Redón, Gabiñau, Bó y Singla, Mayner, Soriano (Roderich) y Nougues, estant tots ells molt acertats en sos discursos, al combatre al clericalisme y defensant la Lley d'Asociacions.

TARRAGONA, 8 de janer

Es curiós lo que publica el periódich catòlich (sic) *La Cruz*. Avuy surt ab un solt aplaudint al «Patronato del Obrero», per haver representat entre altres obras, un juet cómich original de un autor anticlerical.

Y després que's vaji dihent catòlich el «Patronato». Molts dels actors que hi treballan son avansats; s'hi toca música d'autors protestants y s'hi fan comedias d'autors anticlericals. ¿Qué 'ls hi sembla la societat predilecta y protegida pel clero y comparsa tarragonins.

SANT QUINÍ DE MEDIONA, 10 de janer

El próxim diumenje, dia 13, y organitzat pel «Casino Republicà», tindrà lloch un gran mitin en pro de la Lley de Asociacions. L'acte promet tenir una gran resonancia donchs son molts els elements lliurepensadors de la comarca que's disposan a secundar la idea dels del Casino, assistint al mitin en el que hi pendrán part coneuts oradors.

PALAFRUGELL, 7 de janer

A la edat de 74 anys ha passat a millor vida el conseqüent republicà lliurepensador D. Antoni Marqués. Al enterro del seu cadávre, que va ser purament civil, hi assistiren més de 200 personas formant en l'acompanyament representacions de varis entitats, numerosos amichs y alguns músichs de la orquesta de aquesta vila.

Ab la manifestació de dol verader va ferse un acte de justicia al malaguanyat correligionari que deixa un buyt entre nosaltres.

SANT CRISTÓFOL DE CASTELLVELL, 2 de janer

Per frare xistós el que havém tingut a predicar durant las darreres festes. El dia de cap d'any no hi havia localitats per qui 'n volia, al teatro místich. Va dir entre altres jochs de paraulas: «La meva doctrina ningú me la rejturará y tothom va riure. Després afirmá que las noyas que van al ball eson com las mulas, que las portan a lira, per vendre».

S'apiga el frare de la trapa que diumenje que vé ne fem de bell, y ja veurá com las noyas hi acudiran totes y seran tractadas ab més modos y més dignament que no las tracta ell desde la trona.

ESPUERNAS

¡Ves ara quina desgracia! El sha de Persis ¡ay! ha mort, deixant setanta sis viudas, cent fills de distints colors, y ademés una fortuna de dotze ó tretze milions, no de rsls ni de pesetas, sino de duros, y en or. Trenta milions... M'esparrifo al pensá en l'immens esforç que haurá hagut de fé'l pobre home per arribá a estalviar aixó. ¡Quin modo de suá el quillo! ¡Quántas horas al repós valerosament robadas! ¡Quin consum d'abnegació!

—¿Ahont soch?... Jo 'm veig perdut, — un caminant exclamava, quan de prompte va sentir l'espatx d'una descarga y una multitud de veus qu' enragulladas cridavan: — ¡Abaix l'impost de consums! — ¡Ah! — digué'l viatje, animantse: — no necesito res mes; ja sé ahont soch Soch a Espanya.

— ¡El gran discurs que a París don Dallos ha pronunciat!... — Compro pressurats la fulla, y 'm trobo... ab un paper blanch.

La escopeta y l'automóvil, el taf-taf y l' pam-pem-pim: es inútil darhi voltas; no se 'l pot treure d'aquí.

— Y del bran Raisuli, ¿qué? — Pues del bran Raisuli, ná. Segons els uns, ja fa días que 'l tenim pres y lligat y a punt de doná estreus comptes dels seus actes inmorals. Segons els altres, el murri, ben lluny d'está engarjolat, reposa com un patriarca en un bon amagatall que té, s'ignora en quin siti, tranquil·lament esperant el moment de torná a emprendre el negoci de robar, al qual ab tan grandió exit fins ara s'ha dedicat. — ¿Quin dels dos bandos ho encerta? — En realitat no sé sab. De modo que, ara com ara, crech que lo més enrahonat es dí: En el próximo número ja ho anirém continuant.

Participan de Madrid que s'han apujat las cédulas de tal manera, que... vamos, venen ganas de no treurela.

Per apuro gros, el que ara está passant el pobret zar de Russia.

— Remacatxó! — díu que díu: — ¡Estich ben fresch! No 'm queda cap més sortida que suspndre incontinent els envíos a presiri y 'ls fusellaments.

— ¿Per qué? — preguntará tal vegada el lector serio y discret. — ¿Es que al fi ha agafat canguelo? — Es que 'l bon senyo ha comprés que pel camí que seguía no anava pas massa bé? — Res d'aixó. L'única causa del acort que 'l zar ha pres es que 'ls presiris li vessan y té 'ls cementiris plens.

Molta gent s'ocupa avuy en resoldre aquest problema: Las flors del teré entorxat ¿de quin color son? A veure. Un: — Jo opino que son blancas. Un altre: — Ni 'ls mils: son negras. Un altre: — Dich que son grogas. Un altre: — Color de cendra. Un cabo primer: — Moradas. Un cabo segon: — Vermellas. En Polavia: — Blavccas. En Weyler: — Per mí... son verdas.

Si algú ha trobat una brújula ab una inscripció en llatí y unas claus entrellassadas sota una tiara d'or fi, farà el favor d'entregarla a un capellá conegut, donchs, reunint aquestas senyas, es la que 'l Papa ha perdut.

C. GUMÁ

Las tardes de 'n Vega Armijo

A LA UNA. — ¿Se puede? — Es en Canalejas que, com de costum, ve a moldre els ossos del pobre president del Ministeri. — ¿Qué hi ha de nou, don Joseph? — Que aquesta situació es inaguantable. M'han assegurat que en Moret té'l propósit de dificultar per tots els medis l'aprobació de la lley de Asociaciones. — No 'n fassi cas de lo que díu la gent. — Es que quan els gossos lladran... — ¡Sort que en Moret no es aquí! — No, si 'l que lladra no es ell. Y aixó es lo que més me crema. El seu dissimulo, la seva hipocresia... ¿Per qué, si té alguna cosa que dir de mí, no me la díu a la cara? — No deu atrevirse... — Sigui com sigui, entengui, amich Armijo, que si passa alguna cosa, el responsable será vosté. — ¿Jo? — Vosté, sí, senyor; vosté, que s'empenya en presidir un govern, mort com qui díu desde'l dia que va neixre. — Don Joseph, reportis... — Y recordí en lo que varem quedar. De resignar vosté el mando, ha d'entregármel a mí, a ningú més que a mí... ¡Que no s'hi cansi!

A LAS DUGAS. — Tinch el gust de saludar al més excelent dels amichs, al més honrat dels polítichs, al més distingit dels marquesos... — Senyor Moret, vosté sempre tan amable... — Justicia, res més que justicia... ¡Ah! (Suspirant.) Desgraciadament no tothom sab serne de just. — ¿Per qui parla?

— Ja s'ho pot pensar, home. Per aquest ditxós Canalejas. ¡Pues no está ara el bútxara empenyat en que, pesi a qui pesi y encare qu' Espanya s'ha gués d'enfonzar, hi ha que tirar endavant la discusió de la lley d'Asociaciones?

— Es que tinch entés que 'l país la vol... — ¿Quin país? ¿Els set ó vuyt incondicionals que segeixen a don Joseph a tot arreu, encare que 'ls porti a un manicomi?

— Observi las numerosas manifestaciones que a favor de la tal lley se celebran en moltras localitats. — Y observi vosté també las que en otras localitats se celebran en contra...

— En fi, veurém, mirarém, procurarém suavisar totras aquestas aspresas... — Y si determina deixar el poder, no olvidi que 'l únich successor de vosté soch jo.

— ¿Ho díu de veras? Jo 'm pensava que ja li havian passat aquestas ilusiones. — ¿A mí?... No he cregui; no 'm passarán may. Jo haig de morir sent ministre, pensant en ser ministre, ó acabant de deixar de ser ministre.

A LAS TRES.

— Hola ¿té un rato per mí? — Y dos ratos y tots els ratos que vulgui. ¡No faltaria més sino que jo deixés ni un sol moment d'estar a la disposició de 'n López Dominguez!

— Gracias. Pues venia per dirli que, si no procura vosté fer el cap viu, el partit liberal se'n va a marxar dobles a can Pistras. — ¡Impossible!

— ¡Impossible!... Fhis de la Verge y no corri. Veurá, quan menos s'ho pensi, quin safarranxo va a armarse. El tros més gros que de la comunió liberal quedará será l'Albert Aguilera.

— ¿Y qué s'ha de fer pera evitarho? — Se'm figura qu' es inútil que li digui. Al punt a que han arribat las cosas, la missió de vosté no pot ser altra que callar... y retirarse del poder sense escándol, deixant a un altre la missió de salvar la patria y reconstituir el partit.

— Y aquest altre ¿quí considera vosté que ha de ser? — Quí vol que sigui?... ¡Jol!... ¿No era aixó lo que haviam convingut, pera'l cas de que vosté se'n anés pel foro?

— Sens dupte que sí; pero jo no podía suposar que aixó's presentés de manera tan inopinada... — Ah! Donchs es aixis. ¿Que's creu vosté que las crisis ministerials poden ser anunciadas ab un any d'anticipació, com els eclipses?

— No obstant... — Nada: lo dit, dit... Y conservars'hi.

A LAS CUATRE.

— Aquí 'm té perque he vingut. — Sempre será per mí grata la visita de 'n Monte ro Ríos. ¿Ocorreix alguna cosa?

— Vosté ho sabrá millor que jo. M'he enterat de tot lo que passa, y com que pera mí lo primer es el cumpliment del deber... Vull dir que, sempre que's veji en el cas d'haver de plegar, ja sab que sense reparo de cap classe estich disposat a sustituirlo.

Y no cansando más... — Pero escolti... — Res; ja ho sab. Un petit avís y juro desseguida.

A LAS CINCH.

A las cinch en Vega Armijo ja no pot més. Dona ordre al criat de que no permeti entrar a ningú, y, parodiand aquells famosos versos de *La butifarra de la Libertad*, que 'l home, com a bon coixedor dels clássichs, se sab de memoria, exclama:

¡Pesa més una poltrona que una paca de cotó!

Y aixó que la poltrona es una cosa que, regularmente, serveix per seure.

¡Calculin lo que succediria si 'l pobre marqués hagués de posársela al cap!

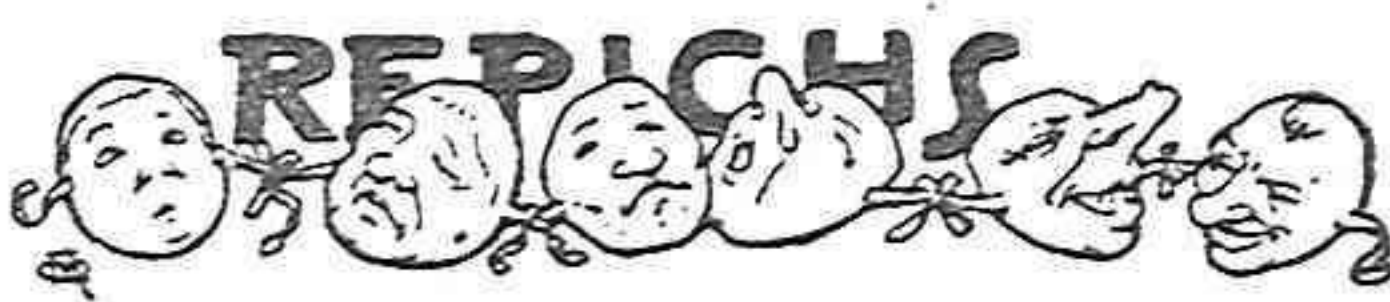
FANTÁSTICH

RÁPIDA

Un salvatge desitj la fecondá: funesta va ser l'hora qu'entrá al mon per patir tots els mals el pobre sér que jau al davant meu com si fos mort. Pati de fam y fret: desabrigat, en la seva infantesa cap petó va desclavar la punxa del sufrir que llágrimas li arrenca al pobre cor. Cuberta de pellinchs guardá tretz anys l'honor sense saberho, fins que 'l dol en febre d'extermi, un desitj vil filtrá al cervell malalt d'un altre bort. Y encare grifolá, mes tart, potent, endintre del seu pit el tendre brot de la passió divina que a cercar la impelia inconscient consol y amor. Brotat, a mitj florir, la ingratitud l'arrebassá ab empena.

Y ara dorm el somni crapulós y esvalotat d'una bolva del vici donant toms.

J. COSTA POMÉS

I jo sigüés en Weyler, no basquejaria tant per la qüestió dels entorxats.

Essent rich com es ell, no 'm posaria cap pedra al fetje per un augment de son, dat que si volgués separ dos cops, també podria ferho, y fins tres y tot, sense necessitat d'ascendir a

Capitá general. Ara respecte al brillo del uniforme, prompte ho tindria arreglat. No tres entorxats, sino quatre y hasta mitja dotzena me'n cursiria a la levita d'estar

per casa, y cada día 'm passejaria davant del mirall pera donarme aquest gust.

Ja veuen si es barata y fácil la recepta de la felicitat íntima.

S' anuncia la próxima aparició a Madrid d'un nou periódich d'en Lerroux que's titulará *El Intransigente*.

Podrá dirse tan *intransigent* com vulgui; pero no falta qui assegura que ja avants de la seva aparició ha hagut de *transigir* ab algú que no té res de republicá.

El Intransigente estará instalat en una casa del Duch de Tóvar, qu' es un dels nobles de Madrid més ben relacionats ab els moradors de certa casa gran de la Plassa d'Orient.

Els cap-pares liberals dinástichs buscan la manera de anar tirant com se pugui. Al efecte farán tot lo imaginable pera tolerarse, mal tinguin de ficarse l'amor propi a la butxaca. D'aixó 'n diuen un *modus vivendi*. Un *modus vivendi* que no té *modus* ni vergonya.

Dimars un grupo d'envenenats, en sa majoria menors d'edat, tractaren de obsequiar ab una xiulada als regidors republicans solidaris, quan eixian del Ajuntament.

Ho feren, pero de una manera ridícula, per lo escanyolida, coneguent com coixeixen que la opinió no está ab ells.

¡Qué s'hi ha de fer! Fins las serps perden la facultat de xiular, quan senten el fret en las entranyas!

Diu un telégrama de Zaragoza: «Se ha recibido com jubilo la noticia de haber aprobado el Senado francés la ley de ferrocarriles transpirenaicos.»

Ja ho veuen, pocas satisfaccions tenim els espanyols, y encare 'ns las dona la República francesa.

Una frase d'en Rodrigo Soriano en el meeting de Tarragona, que per cert sigué aplaudida ab gran entusiasmo: «Jo no soch com alguns que son unas fieras en els meetings, y qu' en el Congrès son uns mansos.»

Una frase d'en Lerroux, en el hotel de París: «Me xiulan las orellas: algú deu dir mal de mí.»

Els apuros metálchs de una gran part del clero francés han arribat a tal extrém, que ja hi ha bisbe que ha declarat que tot catòlich que no afuixi la mosca, no tindrà en lo successiu dret als Sagraments.

Sobre aquest particular diu un periódich francés: «Ab lo que passa ningú hi guanyará tant com la Fransa Ab el Concordat el clero vivia regaladament a expensas de la República, y la major part dels catòlichs richs enviavan els seus dons al diner de Sant Pere. Ara si aquestos fondos se quedan aquí ó toman de Roma, tot aixó deixarà de perdrehi la República francesa.»

Sembla que alguns bisbes espanyols se proposan fer la guerra a la premsa no clerical, retirant las indulgencias que acostuman a concedir als difunts, si las familias de aquests inserian las esquelas mortuorias en els indicats periódichs.

No hi ha que ponderar lo que té d'edificant aquest *boycottage*, en el qual s'hi barrejan tan escandalosament els céntims y las indulgencias.

Als vehins de Granollers que s'han anat a queixar al Sr. Manzano de qu' en la investigació que s'está practicant en aquell Ajuntament no se 'ls hi dongui la deguda intervenció, els hi va dir ab una encisadora ingenuitat:

— Senyors meus: fássine carrech de que 'l districte de Granollers es un dels pochos que li quedan al govern a Catalunya.

En altres termes: — El govern, a cambi de tenir un districte segur, está disposat a tolerar y amparar las més monstruosas immoralitats.

Y ara, quí s'avindrà a tastar las pomas de aquest *manzano*... ó *manzanillo*.

Es trist tenirho que dir; pero es veritat. S'hi ha ficat el corch caciquista, y son totras podridas.

Res més deplorable que un *gobernador* que no sapiga *gobernarse* a sí mateix.

Y, donchs, de la conciencia, ¿qué n'hem de fer, Sr. Manzano?

L'altre dia vaig somiarho. El ministre de las sis erres anava rebent telégramas y mes telégramas anunciandli que l'ordre públich s' havia perturbat en distints punts de la Península a causa dels consums. Per tot arreu morts y ferits.

Tot d'una, pegant un cop de puny sobre la taula-ministre, va exclamar: — ¿Cóm volen que se suprimeixin els consums? ¿Que no ho veuen que necessitem quartos pera comprar projectils mausser?...

Entre monárquichs: — ¿Que no ho sabs? En Maura ha anat a Palacio. — Ah, sí? Donchs ara es quan comenso a creure que tardará encare a tornar a pujar al candelero.

— Y aixó, ¿per qué? — Per alló que díu el ditxo: «las cosas de *palacio*, van *despacio*».

Llegeixo: «De Valladolid dicen que el capellán de las monjas de Santa Ana, que está sometido a una querrela criminal por violación de una niña, se ha fugado.»

¿De quina manera s'ha fugat? ¿A pen ó volant? Perque jo crech que aquests enotanats que tant enalteixen a la santa religió ab las sevas candorosas expansions infantils, tenen alas, com els angelets del Cel.

Esperaven els fidels de un poble el sermó de cert predicador jove y debutant.

Pujá al cubell místich ab un discurs aprés de memoria, que en el acte se li olvidá y comensá així: «Germans meus: un día la Verge Santíssima li digué á Sant Pere... La Verge Santíssima li digué un día á Sant Pere...»

Al cap de cinch ó sis vegadas de repetir la mateixa frase sense poder desencallar, el rector de la parroquia que's trobava al altar major, l'interrompé, dihentli:

—Vamos á veure, Sr. Predicador: digni de una vegada lo que li digué á la Verge Sant Pere.

Y la mare del debutant que's trobava allí, aisant-se de la cadira exclamá:

—Fill meu, baixa de la trona, y 'l que vulgui saber lo que li digué á la Verge Sant Pere, que's gastí 'ls diners en llibres, com tú te 'ls hi has gastat, y que's rompi 'l cap estudiant com tú ho has fet.

Una dona previsor.

—Filla meua—li deya 'l seu marit—sabs que m'extranya que no t' hajas posat may mes el vestit de boda? Me sembla á mí que per anar al Liceo bé te 'l podrías posar.

—Ca, barret: si me 'l posava 's deslluhiaría.

—Y qué hi fá? Per aixó te 'l devías fer, pera usarlo.

—No es veritat: me 'l vaig fer pera casarme... y ¿sabs? me 'l guardo per quan hi tingui de tornar.

Un mestre de párvuls á un infant, ensenyantli l' dit xich:

—¿Cóm se 'n diu de aquest dit?

Silenci del nen.

—Se 'n diu l' auricular, y s' anomena aixís per ser el que de vegadas un se fica á l' orella.

Y á continuació, y mostrantli l' índex, li pregunta:

—¿Y de aquest, cóm se 'n diu?

El baiet sense pensar's hi gayre:

—El nassicular... perquè es el que un se fica al nas.

En una Exposició de pinturas.

Un crítich á un pintor molt celebrat: —La meua enhorabona. Aquest retrato es admirable de vida y d' entonació. Sols una cosa m' permetré observari.

—Digni.

—¿Per qué havia de triar un modelo tan lleig?

—Es la meua germana.

El crítich:

—Y té rahó!... No me'n havia adonat: no la cohech; pero se sembla molt á vosté.

Un noy pregunta á un banquer què es la Bolsa.

—Fill meu—li contesta l' interpelat—la Bolsa es una especie de sach que serveix pera guardarhi las economías, y es també un gran edifici que serveix pera pérderlas'hi.

Un escriptor bohemi, vá tan derrotat, que un seu amic que 'l troba li diu:

—Pero qui 't fa portar aquestas sabatas?

—El no tenirne unas otras.

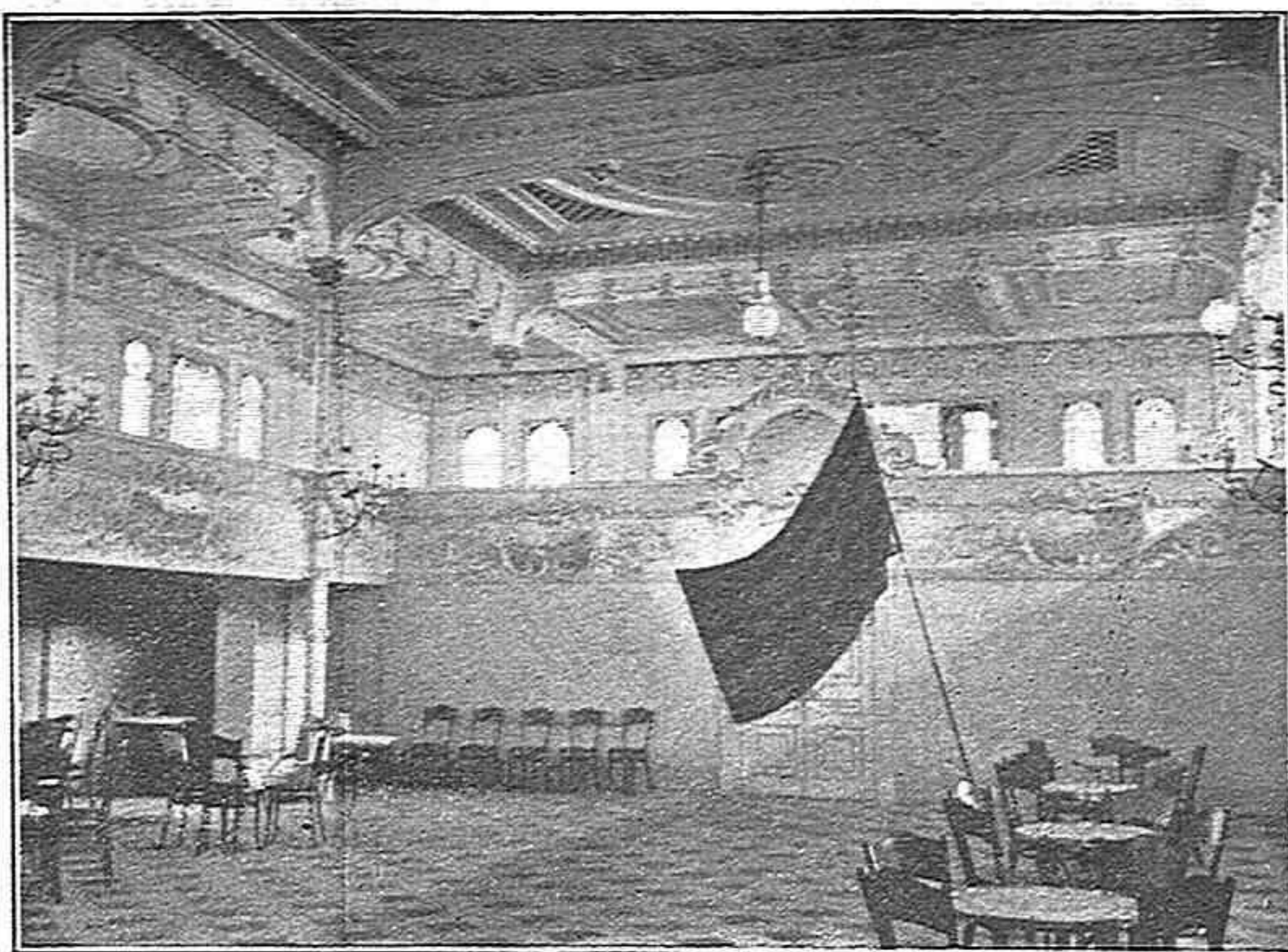
—¿Que no has notat que se 't veu l' unglia del dit xich?

NOVAS FORSAS REPUBLICANAS

L' any nou comensa bé pel partit republicá de Catalunya. S' ha inaugurat el Centre nacionalista republicá en uns hermosos y céntricos locals situats en l' interior de Novetats.

El grupo catalanista representat en la premsa per *El Poble Catalá* es el que ha constituhit la nova associació que ha alsat franca y resoltament la bandera republicana, amparant sota dels seus plechs las aspiracions autonomistas de Catalunya. Al inaugurar-se 'l Centre contava ab 845 socis; es de creure que dintre de poch passarà de un miler.

La constitució de aquesta entitat que aporta á la causa republicana tantas y tan valiosas forsas, es un dels fruys deguts al gran moviment de *Solidaritat catalana*. Sempre havíam cregut que aquest moviment tan encarnat en la manera de sentir del poble de Catalunya, s' inclinava resoltament cap á la esguerra: ara 'n tenim una demostració palpable ab la constitució del *Centre nacionalista republicá*, qu' es de totes las entitats catalanistas, fins avuy existents, la més numerosa. Ja no podrá dirse, per consegüent, que 'l regionalisme sigui un moviment conservador, reaccionari y regressiu; intérprete de l' aspiració de tot un poble, té diversos matissos; pero bó es fer notar que 'l matís republicá es avuy el preponderant, y tot induheix á creure que ho será cada día més, dat que avuy ja no hi há casi ningú á Catalunya que tingui fé en la monarquia.

Domicili social del Centre Nacionalista Republicá.

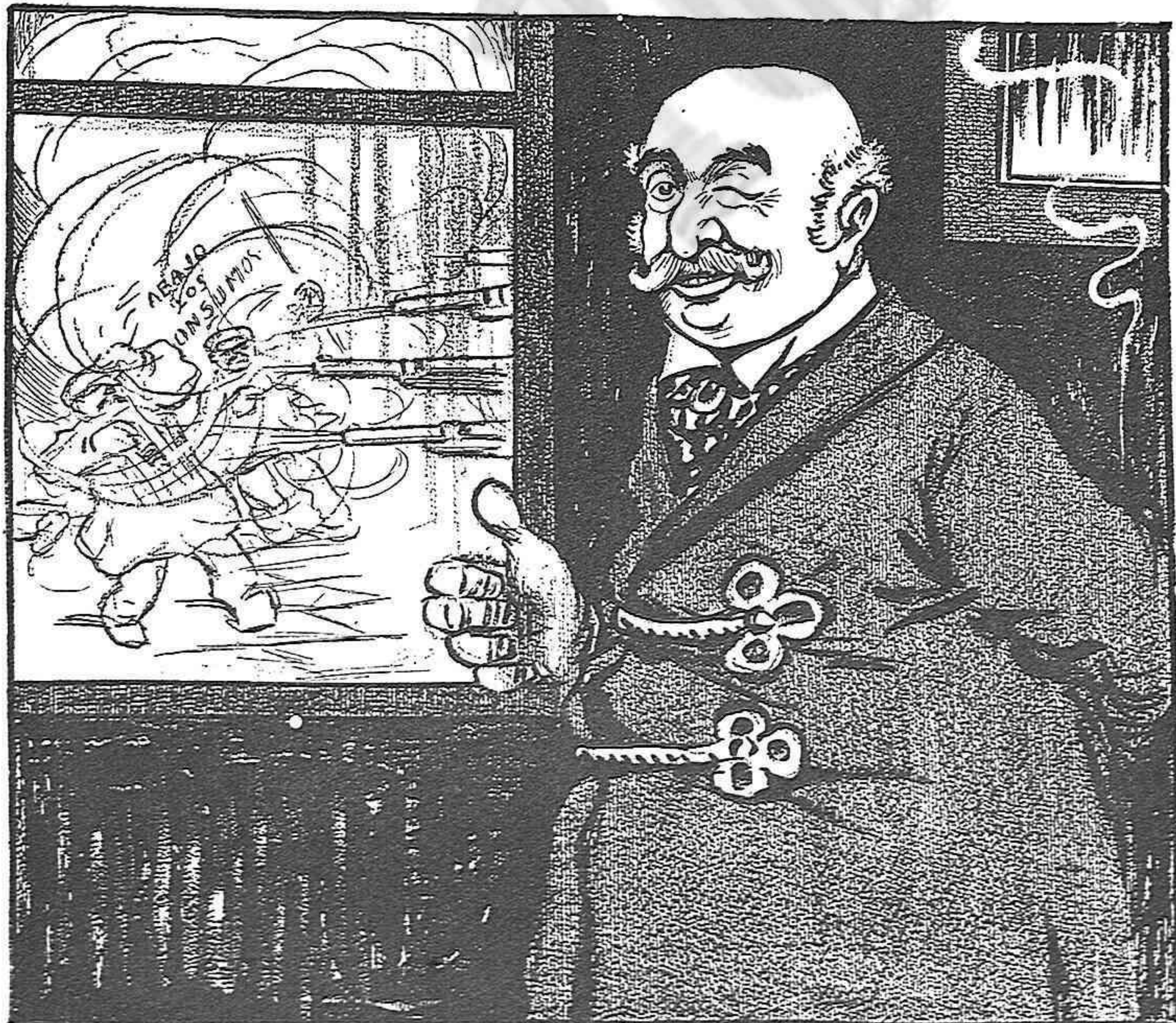
LA CAMPANA DE GRACIA, republicana de sempre, felicitá de tot cor al nou Centre, per lo que val y lo que representa. Molt ens complauría veure'l formar part de la *Unió Republicana*, en qual camp espayós hi tenen cabuda tots els elements republicans, sense abdicació de sos respectus peculiars ideals, ab tal que s' avingui á exercir un' acció comú enérgica y constant en contra del régime; mes ja que aixó no sigui encare, no per aixó deixarem de considerar al *Centre nacionalista republicá*, més que com un aliat, com un bon company de lluyta, perquè sabém que farà política seria, y que al igual que 'ls elements sans de la *Unió Republicana*, la seva acció estarà neta completament de las miserias del personalisme.—R.

Veyentlo passar

—¡Ayay! ¡Sense alforjas va anarse'n á París!
—¡Naturalment!... Per aquest viatge no necessitava alforjas.

Una pensada

—¿Sabeu que potser aquesta sería las solució més práctica? En lloch de suprimir els consums, suprimir els consumidors.

ENDEVINALLAS

XARADA

AL ESTIMAT AMICH JOSEPH ALBERT

Fé una xarada... no costa si sabs un xich de contar y trobas un nom de goma vull dir que 's presti á fer... ¿sabs?

una coss com casoris sens jutjes ni capellans: Descubreixo una paraula; agafo un paper ben gran perquè hi capigan els nyapos que fentla hauré d' esborrar, ab lletres de pam y pipa poso la TOTAL per parts y á sota de cada sílaba un número per-senyal.

—Bueno,—m' dich:—PRIMA-GIRADA (es un exemple pel cas.)

TERCERA ab SEGONA-DOBLE, PRIMA sol, SEGONA y QUART, SIS, CINCH, QUARTA ab SIS GIRADA poden lligé si 'l TOTAL, molts vegadas massa ample, passa justet y té nds.

¿Veus? En la que avuy presento son lligables *dobte quart* perquè es qualitat femella; ho son *primera girat*

ab *quarta*, que vol dir tendra filla de... pares, es clar, *segona y quinta* así lligan? com que son bastant iguals... *tercera y quinta*, calcula si 'n gastarán d' amistar, per ellas se pert la vida, no m' ho demanis més clar. No 'm parlis pas del *tercera*, m' agrada... no més caldrá que 't digui que no vull sygua... quan tinch el porró al davant

La xarada que 'ns ocupa pel meu vot está total. Escolta, Albert, si es que t' vaga ¿vols cuidar-te d' avisar als amichs que esbrinan sempre las xaradas que jo faig, y dilhi, es clar de part meua, que els que trobin l' entrellat fins á cinch (de cinch no passo, vaig bastant escás de rals) els primers en avisarme al café de cal Mayans del Centro ó de *La Avansada*, el nom per mí no fá 'l cas, els pagaré café y copa si venen al teu costat?

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA

—Has vist el total de 'n Pau, que avuy ha arribat de Sans?
—Ma noy! está com un brau.
¡Tant total qu' estava avants!

N. MUTSU-HITO

TARJETA

LOLA S. MACAU

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas el títul d' una sarsuela.

A. CARARACH

ROMBO

•••••
•••••
•••••

1.ª ratlla: Consonant.—2.ª: Part del mon.—3.ª: Nom de dona.—4.ª: Nom d' home.—5.ª: Hi passa aigua.—6.ª: En los aucells.—7.ª: Vocal.

MOKA SOKA Y G.ª

CONVERSA

—Sabs qui s' ha casat, Peret?
—Quí, Manel?
—La filla de la Roseta.
—La més gran?
—No, entretant rumia y ho sabrás.

R. A. (a) PAU DE LAS CALSAS CURTAS

GEROGLÍFICH

VOT VOT

NO

VOT

A

PEPET DE REUS

Caballers: Joanet de l' Era, Un antinavarroverterista, Ll. Pugué, Un aprenent de flequer, Anemorat, Ramiro Espinosa, Caganius, y Elisau Moreno: Carbassa! ¡Caballers: Ex-president del Barraló, Arcadi Guasch, Un anti-maurista, A. Roca Coll, y Coll de Clau: Guayaba de la fina!

Caballer: Emili R. P.: Ho llegirém ab calma y... veurém.—Laugners: Es poca coss.—Nitus II: Vaja, adeu! —Andresito: Rebut y tantas merceds.—J. Montabiz: Ho celebrém, y mirarém de complaurel en lo que 's pugui. Trasmeto la felicitació al company.—Wifred Comwuy: No 'ns agrada.—Mirylla: Aixó fins al 28 de Deseembre próxim.—A. Aregall: Poch ó molt no diré que no.—R. V. R.: No 's pot agafar ni ab pinsas. Ho sento, un altre día.—J. G., Un solidari, P. C., J. C., y R. R.: No 'ns es possible complaurels, donchs, las cartas que 'ns envían, no son publicables per varias rahons.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

—De vegadas si que se 'm veu; pero devegadas no. Aixís, per exemple, quan tinch de anar á fer alguna visita me la faig enllustrar.

Entre metje y malalt:

—No sé que tinch, senyor doctor: me trobo molt malament.

—A veure, á veure, explíqui ben clarament lo que li passa.

—Figuris que dintre del ventrell me sembla tenirhi una cosa que primer puja y després baixa, y torna á pujar y torna á baixar... ¿Qué li sembla que pot ser?

El metje després de reflexionar una estona:

—¿No s' hauria pas tragat inadvertidament un ascensor?

Á LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Ra mo-na.
- 2.ª ANAGRAMA.—Marta—Armat.
- 3.ª TARJETA.—La ola verde.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICO.—Gumersindo.
- 5.ª CONVERSA.—Quirse.
- 6.ª GEROGLÍFICH.—Per orellas llargas els ases.

Han endevinat totes ó part de las solucions correspondents al número anterior, els caballers: J. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, Arcadi Guasch, Un anti-maurista, Un aprenent de flequer, Ramiro Espinosa, Pepet de Poboleta, y Antoni Monclús.